

אשריכם ישראל

העלון של כל יהודי

Mabatye@gmail.com

גיליון 41 - מר חשוון תשע"ה כתובת: שד' גת 106 דירה 10 קרית גת דוא"ל: Mabatye@gmail.com

דבר החודש לאור הסגור

מאת: הרב שמעון גוטסמן

חכם הלומד מכל אדם, בכולם הוא מוצא דברים טובים.

אנו נמצאים בפתחה של שנת שמיטה, שנה שמסוגלת לגאולה, וכידוע היות והגלות נגזרה בעוון שנאת חנם, בכדי להיגאל מוכרחים להרבות באהבת חנם, כך שבשנה הזאת חשוב להקדיש מאמץ מיוחד להגברת האחדות, לראות את הטוב שבכל יהודי, ולהיזהר מלזלזל ביהודים, הן בפה והן בלב. כתבנו על כך בגיליון מס' 38 שמכיון שהאחדות

כל כך חשובה בשנת השמיטה ובזכותה ניתן לזכות לגאולה השנה, יש בשנה הזאת יותר נסיונות בעניין זה, ותפקידנו להתאמץ ולהתגבר על המכשולים, לא לתת למחלוקות הלכתיות שהם באמת לשם שמים להיחפך למחלוקות של שנאת חנם וזלזול ביהודים, כי הדבר שהכי חשוב לאבינו שבשמים זה שנכבד אחד את השני, שכל בני המלך יהיו באחדות, וכפי שמעיד אליהו הנביא שאמר הקב"ה: "מה אני מבקש מכם אלא שתהיו אוהבים זה את זה ומכבדים זה את זה".

לסיום המאמר נצטט עוד מתורת הצדיק זצ"ל, וכך היה אומר הצדיק מברדיטשוב: אדם שיעמיק במחשבתו שכל הרעות העומדות עליו יהפכו לטובה, הוא מושך על עצמו שפע חיובי ומונע בזה המחשבה שלא תבוא עליו שום רעה. וכל גזרה שנראה לרגע כגזרה רעה, אם ישמח בה ויאמר "גם זו לטובה" - תתהפך לטובה כפי שהיה עם נחום איש גו (עפ"י "קדושת לוי" לפורים קדושה ד' ועוד מקומות).

יזכנו ה' יתברך ללכת בדרכו של הצדיק, ושעושה השלום במרומיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, ונזכה בקרוב ממש לגאולה שלמה מתוך רחמים מגולים.

באהבה ובידידות
שמעון גוטסמן

להשם מביאה לידי שמחה אמיתית. ד] כי מי שדן את אחרים לכף זכות גם בשמים דנים אותו לכף זכות, מה שזוכה אותו בכל הדינים, ויביא לו את כל הישועות.

אנו מכירים יותר את דרכו של הצדיק מברדיטשוב זצ"ל בענייני "בין אדם לחבירו", אולם צדיקים זי"ע גילו שמתוך שמשתדלים בענייני בין אדם לחברו, לכבד כל יהודי ולראות במעלות של כל יהודי זוכים להגיע

גם לידי קדושה. וה"מאור עינים" זי"ע היה אומר על הפסוק "אמרו צדיק כי טוב" - איך זוכים להיות "צדיק"? על ידי ה"טוב" - הלב טוב, כי על ידי הלב טוב זוכים גם ללב טהור. עוד אמרו על הפסוק "לתאוה יבקש נפרד" - כמה שחס ושלום נפרדים מיהודי מגיעים לידי תאוה, ומדה טובה מרובה כמה שיש יותר "יוחן שם ישראל" - כאיש אחד בלב אחד, זוכים יותר להגבלה ופרישות. ומבואר בווהר הקדוש שיוסף הצדיק זכה למדרגתו הנוראה בזכות שהיה משולל מהקפדה שגאה ותרעומת על אחריו, אלא רק ראה את הטוב שבהם. ואמר הרבי מקאמרנא זי"ע שעל ידי שמקבלים כל יהודי בסבר פנים יפות, זוכים לתיקון כל הפגמים. (מתוך "שיחות התחזקות" קרח תשנ"ו)

ברוך השם אנו עדים להתפתחות והתרחבות מוסדות התורה ומעגלי הלומדים, יהודים רבים מוסרים נפש על לימוד התורה מתוך הדחק, רבים מקפידים במסירות על שיעור קבוע ב"דף היומי" וכדומה, רבים חוזרים בתשובה במסירות נפש על אף כל הניסיונות והקשיים, באמת "אשריכם ישראל". דוקא עכשיו הזמן להתחזק בדרכו של סגורן של ישראל, לכבד את כל היהודים, את כל החוגים והקהילות, ולחפש לראות את המעלות הטובות שבכל יהודי ובכל קהילה, כי "איהו

קוראים יקרים, שלום לכם.

אני רוצה להקדיש את "דבר החודש" לזכרו של "סגורן של ישראל" הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, אשר לפני מספר ימים חל יום פטירתו (כ"ה תשרי), דרכו המיוחדת מלווה את רוח "אשריכם ישראל" כבר מהגיליון הראשון, ובהחלט עכשיו יש לנו הזדמנות להתבונן מעט בדרכו המיוחדת של הצדיק.

סיפורים רבים על דרכו של הצדיק לסגור על ישראל התפרסמו מאד בקרב הציבור הרחב, ניתן לשמוע גם בקו החיזוקים שלנו כמה סיפורים שסיפרנו במסגרת המסר היומי ליום א' כ"ה בתשרי. הצדיק לא רק נמנע מלדון לכף חובה אפילו יהודים שנראו כ"רחוקים" ולעולם הוא לא הרגיש זלזול כלפי יהודי, אלא הוא אף התאמץ לראות בכל יהודי רק דברים טובים, ובכל יהודי הוא היה מוצא מעלות מיוחדות. וכך היה אומר הצדיק מברדיטשוב זצ"ל: "אפילו פושעי ישראל קרובים הם מאד אל התשובה. משולים הם למנורות הללו ששמנן טהור ופתילותיהן כשרות ואינן צריכות אלא הדלקה. עתידים צדיקי הדור להתיצב ולהדליק את נרותיהן של ישראל וכולם יחזרו בתשובה. ואולם אני, לוי יצחק, איני יכול להמתין, והריני אוהבם כבר מעכשיו...". ("סגורן של ישראל" עמ' 320).

הדרך הזאת של הסגוריה, לראות דוקא את הטוב שבשני, להבין את מה שעובר עליו ולדונו לכף זכות, זוהי דרך מאד מיוחדת אשר מלבד המצוות הרבות שניתן לקיים על ידה, הרי שהיא גם עוזרת למי שהולך בדרכה לחיות חיים הרבה יותר מאושרים! ומדוע? א] כי מי שמתרגל "לחפש" לראות דוקא את הטוב, הוא זוכה לראות גם את הטוב שבו, וזה מביא אותו לשמחה ורצון להתעלות. ב] כי מי שרגיל לראות את הטוב הוא שמח בחלקו, וממילא הוא העשיר הכי גדול. ג] כי מי שדן לכף זכות הוא לעולם לא יכשל בהרהור אחר הנהגת השם יתברך איתו, ולהיפך תמיד הוא יודה לקב"ה, וכידוע ההודיה

מערכת "אשריכם ישראל" שמחה להזמין אתכם

להאזין לקו החיזוקים מבית "אשריכם ישראל"

054-851-6375

העלון הוקדש להצלחת

עידן בן רונית, אפרת בת רחל, ונתנאל בן אפרת,

להצלחתם בכל העניינים, פרנסה טובה, שלום בית, ונחת דקדושה.

בקו ניתן לשמוע כל יום
"מסר יומי" חדש - חיזוק
קצר ברוח "אשריכם ישראל",
שיעורים בפרשת השבוע ומועדי
השנה, הרצאות, מדור הילדים,
ועוד.

מעשה ולקחו

הצדק עם מי?

לעולמו, והשאייר לי ולאחי ירושה גדולה עד מאד. במרתף ביתנו היה אוצר גדול של יינות ושמינים, וזכורני כי זקנו של נתבע זה העומד עתה לפני, בא אז וטען, כי היינות והשמינים שלו הם, וכי מסר אותם לאבינו אך ורק כפקדון. מאחר שלא היתה בידו הוכחה לדבריו, פסקו הדיינים כי היינות והשמינים ישארו בידי וביד אחי. וראה זה פלא! - המשיך רבי מאניש ואמר - "שוויים של השמינים והיינות, היה שלושת אלפי רובל, בדיוק כשוויים של מאה כדי הדבש... לא פחות ולא יותר! אין זאת, אלא כי מסבב כל הסבות עשה זאת, שהכסף יוחזר לבעליו האמיתיים".

משמע רבי לוי יצחק את ספור המעשה, צהלו פניו. הוא פנה אל הנוכחים ואמר: "הביטו עד כמה גדולים הם דבריו של נעים זמירות ישראל: 'משפטי ה' אמת צדקו יחדיו'. (מובא בספר 'סגורן של ישראל' עמ' 173).

קוראים יקרים! כמה פעמים קורה לנו שאיננו זוכים להבין את "משפטי ה'", ועל אף זאת אנו משתדלים להתחזק באמונה ש"משפטי ה' אמת"?! הסיפור האמיתי שקראנו עכשיו יכול לחזק אצלנו את האמונה שהכל מחושבן משמים בצורה המושלמת ביותר, לפעמים יקח לנו שבוע עד שנוזכה "להבין" מה היה טוב במה שעבר עלינו, לפעמים רק אחרי כשנה נבין שמה שקרה לפני שנה זה היה אכן לטובה, אך פעמים לעולם לא נדע מה היה הטוב במה שעבר עלינו, אך אנו מאמינים באמונה שלמה שהכל מחושבן משמים אך ורק לטובה, שכן משפטי ה' אמת, ואין דבר "במקרה"... אנחנו בשעת מעשה זוכרים רק את הרגע הנוכחי וממילא פעמים רבות אנו "מופתעים" ממה שעובר עלינו, אך הלא הקב"ה זוכר כל הנשכחות ואף צופה את כל העתידות ובכל רגע ורגע הוא נותן לנו את מה שהכי טוב לנו גם אחרי כל מה שעבר עלינו וגם לאור כל מה שאמור לעבור עלינו בעתיד, והכל מחושבן בתכלית הדיוק לטובתנו מתוך אהבתו הרבה אלינו.

דעתך כי מבקש אני להוציא ממך את כדי הדבש במרמה?".

האיש משך בכתפיו ונשאר בשלו: "לא!" - אמר בקול פסקני - "לא אוכל למסור לידך את כדי הדבש ללא 'כתב נאמנות'".

"אם כך" - אמר רבי מאניש - "הבה ונגש אל ה'מרא דאתרא' (רב העיר) ונשטח לפניו את טענותינו".

היה זה ה"דין תורה" הראשון לפני רבי לוי יצחק, מאז עלה על כס הרבנות בברדיטשוב.

משמע רבי לוי יצחק את טענות שני הצדדים, היתה ההלכה ברורה לפניו היטב, שבעל הדבש הפסיד, שהרי ההלכה אומרת: "אין נפרעים מנכסי יתומים אלא בשבועה". כלומר - שכל התובע מן היתומים ממון או פקדון שהיה לו בידי אביהם אינו נאמן אלא בשבועה. וזאת, דוקא אם יש לו שטר, או ששני אנשים כשרים מעידים כי אכן היה לו לתובע כסף בידי אבי היתומים.

ברם, קשה היה לו לרבי לוי יצחק לפסוק את הדין. בלבו הטהור הרגיש רבי לוי יצחק כי רבי מאניש דובר אמת. ישב הצדיק תפוש שרפים והרהר: "מחד גיסא, הרי ההלכה הברורה קובעת כי התובע הפסיד. ואולם מאידך, הרי נכרים דברי אמת...".

קם רבי לוי יצחק ממקומו ונעמד כשפניו אל הקיר, והחל מתפלל בדמעות - שליש לפני יודע תעלומות, שיוהרה כיצד לפסוק במקרה זה.

עמדו שני בעלי הדין וצפו בקוצר - רוח שהצדיק יוציא לאור את דינם.

לפתע התעשת רבי מאניש, ובעוד רבי לוי יצחק עומד ליד הקיר ושופך את צקון לחשו לפני בורא עולם, נגש אליו רבי מאניש ואמר:

"רבנו! נזכרתי בדבר מה וברצוני לספר זאת לרבי".

הסב רבי לוי יצחק את פניו ואמר:

"ספר, בני".

וכה ספר רבי מאניש: "היה זה לפני כחמשים שנה, בהיות ילד כבן עשר שנים. אבי עליו השלום - שהיה עשיר גדול, נפטר

בעיר חמילניק הסמוכה לברדיטשוב התגורר יהודי עשיר בשם רבי מאניש, שהתפרנס ממכירת דבש. הכל הכירו את רבי מאניש כיהודי ישר דרך ונקי כפים. אשר כל משאו ומתנו באמונה. גם ה"פריצים" ובעלי האחוזה שבסביבות חמילניק, שעמדו עם רבי מאניש בקשרי מסחר, רחשו לו אמון רב, והעדיפו תמיד לקנות ממנו את מלאי הדבש הדרוש להם, באשר ידעו, כי דבורו אמת ולעולם לא יוציא דבר שקר מפיו.

באחד מימי הקיץ הביא עמו רבי מאניש עגלות רבות הטעונות כמאה כדי דבש אל העיר ברדיטשוב כדי למוכרם לתושבי העיר בערב ראש השנה. הוא אכסן את כדי הדבש במרתף ביתו של אחד מידידיו העשירים שהיה תושב העיר. רבי מאניש חזר לביתו בלב שמח, בטוח היה כי סחורתו נמצאת בידיים נאמנות.

חלפו חודשי הקיץ, ראש השנה הלך והתקרב, מיהר רבי מאניש לנסוע לברדיטשוב, כדי לקחת מידי ידידו את כדי הדבש שהפקיד בידו ולמוכרם לחנויות.

כשהגיע לברדיטשוב התבשר למגנת לבו, כי ידיד נעוריו, אשר אצלו הפקיד את כדי הדבש - שבק חיים. הידיעה המרה הלמה ברבי מאניש ביום בהיר. הוא מהר אל בית ידידו המנוח, ובקש מבנו שיחזיר לו את כדי הדבש, אשר הפקיד בשעתו בידי אביו.

"שא נא לי" - השיב הבן לרבי מאניש - "הן תודה בעצמך כי לא אוכל למסור לך את כדי הדבש בלא שתציג לפני כתב נאמנות החתום בידי אבי זכרונו לברכה, והמאשר כי הכדים אכן הופקדו אצלו למשמרת. הרי מאד יתכן כי אבי קנה ממך את הדבש בכסף מלא".

עולמו של רבי מאניש חשך בעדו. הוא חש כי התהום נפערה מתחת לרגליו.

"הן מכיר אתה אותי משכבר הימים" - אמר רבי מאניש בקול מתחנן - "הרי יודע אתה כי הייתי ידידו הקרוב ביותר של אביך זכרונו לברכה. מעולם לא הוצאתי דבר שקר מפיו. היעלה על

צער בעלי חיים

אדם... "חלילה, אלא בכדי שאנחנו לא ניטע בליבנו אכזריות. ה"מסילת ישרים" אומר: "והנה גמילות חסדים הוא עיקר גדול לחסיד, כי חסידות עצמו נגזר מחסד... ובכלל העניין הזה שלא לצער לשום בריה אפילו בעלי חיים ולרחם ולחוס עליהם, וכה"א 'יודע צדיק נפש בהמתו', וכבר יש שסוברים צער בעלי חיים דאורייתא ועל כל פנים דרבנן. כללו של דבר, הרחמנות וההטבה צריך שתהיה תקוע בלב החסיד לעולם, ותהיה מגמתו תמיד לעשות קורת רוח לבריות, לא לגרום להם שום צער" (מסילת ישרים פי"ט).

ביום אחד" מטרם למנוע ממנו הרגל של הכרתת המין - המשפחה הבהמית, שאף שהותר לנו לאכול אותם אל לנו לקחת לעצמנו משפחה שלמה [לקחת אם ובניה], ואין לנו להרוג משפחה שלמה [הריגת אותו ואת בנו ביום אחד], שמעשים אלו עושים את הלב ללב אכזרי (עפ"י הרמב"ן דברים כב,ו).

ומה בין זלזול לאכזריות? פשוט מאד! זלזול זה התיחסות לדבר שלפניו בזרות, ללא תחושת קשר ודאגה לגורלו, הזלזול הוא שגורם את האכזריות שהיא מלשון זרות, ובכדי שהלב לא יהיה אכזרי, שלא נהיה בכלל המזלזלים, נצטוונו לרחם על בעלי החיים. לא כי הם "גם כן בני

כן יהיו רחמי האדם על כל מעשיו יתברך... ועל דרך זה לא יבזה שום נמצא מן הנמצאים, שכלם בחכמה, ולא יעקור הצומח אלא לצורך, ולא ימית הבעל חי אלא לצורך, ויברור להם מיתה יפה בסכין בדוקה, לרחם כל מה שאפשר" (פ"ג).

הרי לנו שבכדי לרחם ראשית יש לכבד, לא לזלזל במה שה' ברא, שכן "כלם בחכמה עשית", אם מכבדים כל דבר כערכו, ומכירים בכך שהקב"ה לא ברא דברים לחינם, אזי לא מזלזלים באף דבר ולא משחיתים או גורמים צער ללא צורך. וזהו שנצטוונו להימנע מלצער בעלי חיים, ואף מצוות "שילוח הקן" ומצוות "אותו ואת בנו לא תשחטו

כשנשאל כל אחד: מה מזכיר לך המושג "כבוד"? הוא יענה כך: "כבוד מזכיר לי את אישיות פלונית אשר מכובדת על הבריות", ולכשנשאל אותו: מה מזכיר לך המושג "רחמים"? הוא ודאי יענה כך: "רחמים מזכירים לי את המסכנים הבזויים, את אלה שאף אחד לא מכבד, ואשר הם פשוט מסכנים שצריך לרחם עליהם", אם כן לכאורה "כבוד" ו"רחמים" הם כמעט דבר והפוכו... אך הנה מלמדנו ה"תומר דבורה" שבכדי לרחם זקוקים לכבד, וזה לשונו: "עוד צריך להיות רחמיו פרושים על כל הנבראים, לא יבזם ולא יאבדם... ושכמו שהחכמה העליונה אינה מבזה שום נמצא...

